

.com

Tot comença amb un viatge a Cuba, sí, felicitat, cocos, palmeres, dones morenes. Això és el paradís i no ens ho havien explicat. Envio un àngel daurat i tot barroc i carregat al meu nou cap d'oficina. Visca tu, Miquel. Sí senyor, això són negocis. Sí senyor, ens encanta treballar. Pagueu-nos per viatjar a Cuba, visca visca. Visqui vostè, senyor que toca la guitarra, visqui vostè i els sons d'aquest país i cambrer serveixi'm un *mojito* que això s'ha de celebrar.

Quan porto un parell o cinc de dies (aquí el temps és diferent, es dilata, com si fos *plastilina* i tu criatura de quatre anys modelant com et dóna la santa gana, és difícil d'explicar), quan porto un parell o cinc de dies i em comença a baixar la borratxera mental, decideixo enviar un correu electrònic del tipus pare de família decent i sensat que s'enyora.

Calçat amb les meves xanquetes de palla, entro al cafè virtual , demano un *mojito*, zero original, ja, i m'assec davant de l'ordinador. Visca el món virtual, em dic. Visca no haver de fer trucades amb cobertura sota mínims per dir quatre formalitats i silencis incòmodes. Visca, visca, visca tu, Miquel. Un cop elaborat l'elogi mental, entro al Facebook i em trobo un missatge.

Li comuniquem que és mort.

Està bé, això. Cambrer, un altre *mojito*! Visca el Facebook, dic. Visca perquè ara ja no cal decidir ni com hem de morir ni com reanimar-nos ni si reanimar-nos ni si testaments ni eutanàsia ni burocràcia de defuncions ni res, dic.

Què divertit, què graciosos, tots, fent brometes. Com m'enyoren.

Vaig a canviar-me l'estat del Facebook i allà també, *Amau está muerto*, diu. Pesats.

Em dispo a canviar-la, però vull tornar-los la pilota amb una bona frase. Escorro fins al límit el meu il·limitat cervell de publicitari creatiu i al final se'm acut la gran frase, la frase que sí que sí, la frase que marcarà un abans i un després, una línia divisòria entre *les teves frases* i *les meves frases*. La frase que tot estudiant de Publicitat mataria per aconseguir, la frase que riu-te dels anuncis de la Coca-Cola. En definitiva: LA FRASE.

I la intento escriure, però els homes negres de la xarxa no em deixen. *Amau está muerto*, repeteixen.

Jo em poso una mica nerviós perquè sóc amic de la meva filla (al Facebook, dic) i, si veu que el papa ha anat al cel, la Maria em mata. Així que busco el mòbil i consulto el contestador, que la Maria va deixar-me un missatge amb el seu número de la feina i vull trucar per dir-li que no es preocupi, queestic viu com un ocellet tropical i que és una broma pesada del Sergi i el Martí i aquesta gent de mal viure. Espero i de sobte Telefónica *le informa que la última llamada que usted ha recibido es la última llamada que va a recibir a causa de su reciente y repentina defunción. Muchas gracias por su atención y buen viaje. Piiip.*

El meu esperit ateu es molesta amb això del bon viatge i tinc un debat interior momentani, consistent en si és pertinent que una companyia telefònica et desitgi una feliç estança al més enllà o més val que no es posicioni en debats religiosos o ideològics.

Després d'això, em preocupo.

Intento trucar al mòbil de ma mare però m'han deshabilitat el mòbil i de sobte tinc una

il·luminació (aquí l'escena ha d'imaginar-se més il·luminada), *LA TARGETA!*, corro cap al caixer automàtic i trec tots els diners que em queden.

Molts diners, perquè negar-ho.

Prou diners per a poder-me permetre un altre *mojito* sense danyar la meva pau espiritual.

Visca el caixer autòmat, visca, visca! Visca l'anciana cubana que acaba de passar amb la bossa i el menjar i visca els cocos de la platja i les papaies i els papagais.

Estic mort?

Em pessigo un braç i no estic mort.

Llavors m'adono que els morts sempre es pessiguen el braç per saber si estan morts.

I si l'únic que no es mor és el braç? Però ho provo amb el genoll i tampoc estic mort.

El tercer intent amb l'orella dreta em referma en la meva posició, així que desisteixo.

Sóc viu i no hi ha res a objectar.

Quan intento provar amb el correu electrònic observo que algú me l'ha obert i ja ha llegat una allau de e-mails que no m'havia caigut mai abans. Missatge de dol de la tia Assumpció, missatge de dol de l'Associació Creativa Artística General, de l'Associació de Creadors Creatius, de l'Associació d'Arts en General, l'Organització Artística Municipal, l'Organització Artística Comarcal, l'Associació de Publicistes Associats, l'oncle Tito, Creapubli S.A., la tia Paqui, l'oncle Paco, la cosina Caqui, l'avi Marcos, l'Associació de Publicistes amb Sobrenom, l'empresa de la neteja de l'Associació Creativa Artística General, l'empresa de neteja de l'Associació de Creadors Creatius etcètera.

Home de grans idees, humà, càlid, una mica boig però un home com cal...

M'agradaria contestar els 500 correus electrònics que parlen de bromes que arriben massa lluny, però la xarxa està massa saturada per a esborrar-ne i massa ocupada per a

funcionar, així que peix que es mossega la cua. A força d'intentar-ho aconseguixo esborrar els missatges de les empreses de neteja (no per res), però quan premo el botó d'*enviar* rebo una contestació automàtica:

Em sap greu comunicar-li que la connexió de xarxa sense fil només cobreix l'espai físic i terrenal. Per a que el sistema funcioni correctament, asseguri's d'estar situat al món adequat. Gràcies.

Aquest cop provo amb el dit petit de la mà esquerra, aviam si m'agafo desprevingut. Però pessigo i res. Tot funciona com tots els dies de tota la vida. Tinc mocs, em puc mossegar les ungles i de fet se m'està adormint una cama. Tot està a lloc, com sempre. Cada artèria a on li toca i cada neurona per aquí dintre tirant confeti i llapis de colors i inventant trapezistes i conills amb barret i papallones.

Calla, calla. Estaré mort de veritat?, em pregunto.

I de sobte la realitat agafa unes dimensions immenses, gegantines, primer la sensació de vertigen però després miro al meu voltant i em sembla que, de sobte, entenc la magnitud de la ganga.

Tot ha començat amb un viatge a Cuba, sí, felicitat, cocos, palmeres, dones morenes. Això és el Paradís i no ens ho havien explicat. Envio un àngel daurat i tot barroc i carregat al meu nou cap d'oficina. Visca tu, Miquel. Sí senyor, això són negocis. Sí senyor, ens encanta traspasar. Pagueu-nos per viatjar a Cuba, visca visca. Visqui vostè, senyor que toca la guitarra, visqui vostè i els sons d'aquest país i cambrer serveixi'm un altre *mojito* que això s'ha de celebrar, que no m'havia passat mai.